
WIARDA NACHRICHTEN

Mitteilungsblatt
des Familienverbandes Wiarda
Heft 22, November 2005

WIARDA MEDEDELINGEN

Mededelingenblad
van de Familievereniging Wiarda
Afl levering 22, november 2005

Foto voorpagina:

Historische plattegrond van het stadje Dokkum, bezocht op de Familiedag

Foto Vorderseite:

Historischer Stadtplan des Städtchens Dokkum, besucht am Familientag

Inhoud/Inhaltsverzeichnis

Inhoud/Inhaltsverzeichnis	3
Christiane Blanck-Conrady	4
Christiane Blanck-Conrady	7
Der 8. Mai 1945	10
8 mei 1945	12
Ausflüge nach Holland	14
Fietstochten in Nederland	16
Oplossing puzzel / Lösung des Puzzles	18
Warum heisse ich Schulze Böing?	20
Hoe komt het dat ik Schulze Böing heet?	22
Familiedag 2005	24
Familiëntag 2005	27
Protokoll der Familienversammlung	30
Notulen van de ledenvergadering	33
Familienereignisse/Familiegebeurtenissen	37

Christiane Blanck-Conrady

Anregung zur Kontaktaufnahme auch mit Verwandten, die nicht mehr den Namen Wiarda tragen, aber Wiardas als Vorfahren haben

Während der Sippenältestentagung, die im Mai 2001 in Hamburg stattgefunden hat, wurde ich, als neu bestallter Genealoge des Familienverbandes Wiarda, gebeten, die Daten der Namensliste, Ausgabe 1997, zu aktualisieren und eine neue Namensliste zu erstellen. Bei der Überarbeitung der alten Namensliste stieß ich bei der Sippe 1, laufende Nummer 1 (Christiane Conrady), auf Angaben, die nicht - oder die nicht mehr stimmen konnten.

Christiane Blanck-Conrady

Über das Internet fand ich die gültige Telefonnummer und habe dann dort am 28. 08. 2001 angerufen. Es war auch gleich Frau Martha Helene Christiane Blanck-Conrady, eine Enkelin von Helene Treplin, geb. Wiarda (siehe Wiarda - Buch, Seite 243 I / 4) am Apparat. Bei dem Telefongespräch stellte ich überraschend fest, dass Frau Blanck-Conrady nicht nur sehr an dem Geschehen des Wiarda-Familienverbandes interessiert - sondern auch außerordentlich gut über die Linien der Wiardas informiert ist. Neben einem regen Schriftverkehr, der sich zwischen uns entwickelt hat, konnten Marianne (meine Frau) und ich Ludwig und Christiane Blanck-Conrady bereits zweimal in Miltenberg am Main in Bayern besuchen. Dort sind wir lieb und nett aufgenommen worden. Ebenso durften wir etliche Bilder und Wiarda-Unterlagen abfotografieren.

Die Treppe vom Marktplatz zum Haus Conrady (rechts). Das ist die Schloßgasse.

Das Haus Blanck-Conrady kann nicht unmittelbar mit einem Auto angefahren

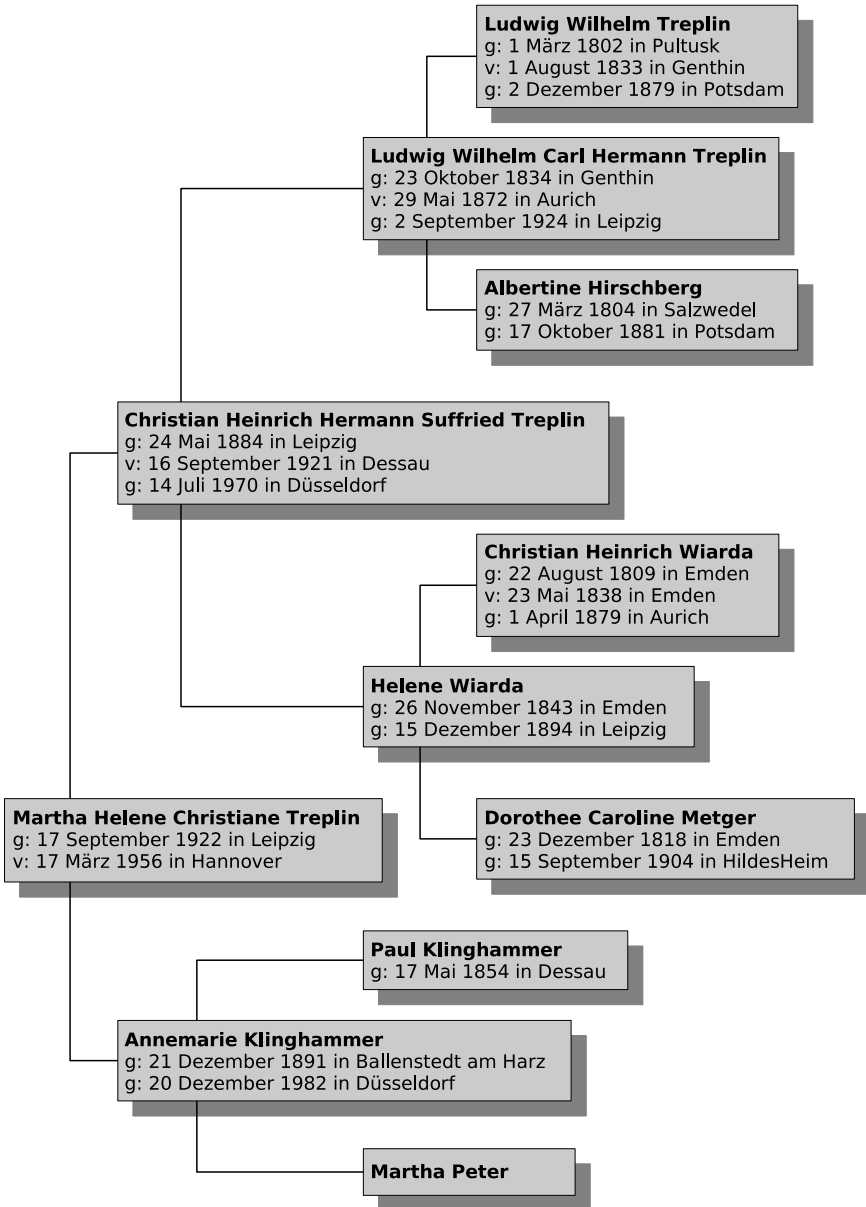
werden. Das Haus Conrady selbst, ein schönes mehrstöckiges, altes Fachwerkgebäude, von dem aus man einen weiten Blick über Stadt, Main und Landschaft hat, befindet sich auf halber Höhe der Schloßgasse. Wie der Name, Schloßgasse, schon sagt, führt eine steile Stiege, teilweise mit Stufen versehen, vom Marktplatz Miltenberg am Main direkt bis zum Schloß. Die Stadt Miltenberg liegt an dem südlichsten Zipfel des Mains zwischen dem Spessart und dem Odenwald. Nicht nur die Altstadt von Miltenberg mit ihren zahlreichen Fachwerkhäusern, sondern auch die Umgebung der Stadt mit ihren schön angelegten und gepflegten Weinbergen laden zu einem angenehmen Besuch ein.

In der Mitte: Das Große Haus Conrady

Darüber hinaus ist für uns ein Besuch bei Ludwig und Christiane Blanck-Conrady ein ganz besonderes Erlebnis. Deshalb hoffen Marianne und ich, dass wir noch etliche Reisen nach Miltenberg unternehmen können.

Remmo Wiarda 2/39

Vorfahren von / Stamboom van Martha Helene Christiane Treplin

Christiane Blanck-Conrady

...of het leggen van contact met familieleden, die de naam Wiarda niet meer dragen, maar die wel Wiarda's als voorouders hebben.

Tijdens de Takoudstenbijeenkomst, die in mei 2001 in Hamburg heeft plaatsgevonden, werd mij, als nieuwe genealoog van de familievereniging Wiarda, gevraagd de gegevens van de namenlijst van 1997 te actualiseren en een nieuwe namenlijst te maken. Bij de bewerking van de oude namenlijst kwam ik bij tak 1, nummer 1 (Christiane Conrady) gegevens tegen, die niet, of niet meer konden kloppen.

Via het internet vond ik haar telefoonnummer en heb haar toen op 28 augustus 2001 opgebeld. Ik kreeg direct mevrouw Martha Helene Christiane Blanck-Conrady, een kleindochter van Helene Treplin, geb. Wiarda (zie Wiarda-boek, blz. 243 1/4) aan de telefoon. Tijdens dat telefoongesprek constateerde ik tot mijn verrassing, dat mevrouw Blanck-Conrady niet alleen belangstelling heeft voor de gebeurtenissen in de familievereniging Wiarda, maar ook bijzonder veel weet over de stamboom van de Wiarda's. Nadat er tussen ons een briefwisseling op gang is gekomen, zijn mijn vrouw Marianne en ik al twee keer bij Ludwig en Christiane Blanck-Conrady op bezoek geweest in Miltenberg aan de Main in Beieren. Wij zijn daar heel hartelijk ontvangen. Ook mochten we reproducties maken van verscheidene foto's en documenten die betrekking hebben op de Wiarda's.

Men kan met de auto niet vlak bij het huis Blanck-Conrady komen. Het huis Conrady is een mooi oud vakwerkhuis, dat uit meerdere verdiepingen bestaat. Hier vandaan heeft men een mooi uitzicht over de stad, de Main en de omgeving. Het huis ligt halverwege de Schlossgasse (Slotsteeg). Zoals de naam al zegt, voert een smal steil steegje, gedeeltelijk voorzien van treden, vanaf het marktplein van Miltenberg aan de Main rechtstreeks naar het kasteel. De stad Miltenberg ligt aan de zuidelijkste punt van de Main tussen Spessart en het Odenwald. Niet alleen de oude binnenstad van Miltenberg met haar talrijke vakwerkhuizen, maar ook de omgeving van de stad, met haar mooi aangelegde en verzorgde wijngaarden tegen de berghellingen, nodigen uit tot een aangenaam bezoek.

Voor ons is een bezoek aan Ludwig en Christiane Blanck-Conrady tevens een heel bijzondere belevenis. Daarom hopen Marianne en ik, dat we nog vaak een reis naar Miltenberg kunnen ondernemen.

Remmo Wiarda 2/39

Wist u...

- ... dat de heer Rinke Fennema uit Renkum lid van de familievereniging is geworden?
- ... dat zijn voorouders al generaties lang niet meer Wiarda heetten
- ... dat hij toch een bijzondere band met de Wiarda's heeft
- ... dat dit komt doordat hij niet alleen van vaders-, maar ook van moederskant van de Goutumer Wiarda's afstamt
- ... dat hij via de afstamming van vaderskant bij tak 4-5 hoort, omdat Jorryt Wyaerda (9e generatie) ook zijn voorvader is
- ... dat de lijn via zijn moeder bij Ids/Sjock Wiarda uitkomt, die later de naam Eminga heeft aangenomen
- ... dat hij een uittreksel van zijn stamboom bij zijn aanmelding als lid heeft gevoegd?

Wussten Sie...

- ... dass der Herr Rinke Fennema aus Renkum Mitglied des Familienverbandes geworden ist?
- ... dass seine Vorfahren schon seit Generationen nicht mehr Wiarda heissen.
- ... dass er doch ein besonderes Band mit den Wiardas hat.
- ... dass dies kommt, weil er nicht nur von seines Vater's sondern auch von seiner Mutter's Seite von den Goutumer Wiardas abstammt.
- ... dass er über die Abstammung der Vaterseite zu Zweig 4-5 gehört, weil Jorryt Wyaerda (9.Generation) auch sein Vorfahre ist.
- ... dass die Linie über seine Mutter bei Ids/Sjock Wiarda landet, die später den Namen Eminga angenommen hat.
- ... dass er einen Auszug seines Stammbaumes bei seiner Anmeldung als Mitglied beigefügt hat?

Wist U...

- ... dat het orkest 'De Harmonie' uit Groningen o.l.v. Gerard Wiarda (7/21) eind 2004 een concert in de Grote Kerk van Leer gaf
- ... dat Uwe Wiarda (2/17) als pastor aan deze kerk verbonden is
- ... dat Sjoerd Wiarda (7/19) alle Wiarda's die niet al te ver van de stad Leer wonen hierover informeerde
- ... dat een dertigtal Wiarda's aan zijn uitnodiging gehoor gaf en het concert bijwoonde
- ... dat men na afloop met elkaar in de Ratskeller ging eten en toen enthousiast naar huis vertrok?

Grote kerk / Große Kirche Leer

Het orkest / Das Orchester

Wussten Sie...

- ... dass das Orchester 'De Harmonie' aus Groningen unter der Leitung von Gerard Wiarda (7/21) Ende 2004 ein Konzert in der Grossen Kirche von Leer gab
- ... dass Uwe Wiarda (2/17) als Pastor mit dieser Kirche verbunden ist
- ... dass Sjoerd Wiarda (7/19) alle Wiardas, die nicht all zu weit entfernt von Leer wohnen (Anmerkung der Übersetzerin: im Umkreis von 100 km), darüber informierte
- ... dass etwa dreißig Wiardas seiner Einladung Gehör gaben und dem Konzert beiwohnten
- ... dass man nach dem Ende zusammen zum Essen in den Ratskeller ging und dann begeistert nach Hause fuhr?

In de / Im Ratskeller

Der 8. Mai 1945

Erinnerungen und persönliche Gedanken

Die vielfältigen Gedenkveranstaltungen zum Ende des furchtbaren Krieges 1945 lassen auch meine Gedanken 60 Jahre zurückgehen. Ich erinnere mich noch ganz gut an jenen 8. Mai. Als Flüchtlinge lebten wir in unserem kleinen Dorf in der Nähe von Leipzig ohne Radio, Zeitung oder Telefon, nahezu völlig abgeschnitten von jeglichen Nachrichten über die Entwicklung in Deutschland. Wir hatten keine Ahnung, wo noch gekämpft wurde, wo die Rote Armee stand und was mit unserer Staatsregierung war. Unser Dorf war kampfflos von amerikanischen Truppen eingenommen worden. Eine Kompanie von ihnen hatte sich mit ihren Panzern in der Nähe des Ortes gelagert, sehr zur Freude von uns Kindern, die wir das alles sehr spannend fanden. Irgendwie ahnte die Bevölkerung aber, dass in diesen Tagen des Mai der schreckliche Krieg in seinen letzten Zügen lag und das Ende kurz bevorstand - wie auch immer.

Und dann war es plötzlich so weit: Gegen Mittag verhängten die Amerikaner unerwartet ein totales Ausgangsverbot über die deutsche Bevölkerung unserer Gegend mit dem Befehl, Haustüren und Fenster geschlossen zu halten und auf keinen Fall die Wohnungen zu verlassen. Der Grund wurde uns auch bald klar: Unter 'unserer' amerikanischen Besatzungstruppe entwickelte sich spontan eine Feier, wie wir sie in ihrem Ausmaß noch nie erlebt hatten. Ganz offensichtlich also wohl die Siegesfeier. Zunächst blieb man noch im Biwack außerhalb des Dorfes. Gegen Abend aber kurvten betrunkene Soldaten in ihren Jeeps ständig im Dorf umher, laut gröhrend und mit ihren Handwaffen in die Luft oder auf flüchtiges Federvieh schießend. Wir standen am Fenster und beobachteten das 'Schauspiel' aus sicherer Entfernung. Die ganze Nacht über dauerte diese unbändige Siegesfeier, die zum Glück ohne irgendeinen Zwischenfall abließ.

So unspektakulär erlebte ich das Ende des furchtbaren Krieges. Was waren aber unsere Gefühle in diesen Tagen, und vor allem, woran dachten meine Eltern? Aus den Tagebuchnotizen meines Vaters Christian Heinrich v.W., der sich noch in amerikanischer Gefangenschaft befand, sowie aus vielen Gesprächen mit meiner Mutter wurde mir klar: Das Kriegsende bewirkte bei meinen Eltern wie damals bei den meisten Deutschen zunächst einmal ein Gefühl der Erleichterung. Der schreckliche Kampf, die

grauenhaften Zerstörungen, die ständige Angst waren vorbei. Wir hatten überlebt und waren körperlich unversehrt. Dafür waren wir dankbar.

Überlagert aber wurde die Erleichterung zunehmend durch ein Gefühl tiefster Trauer (über die unendlich vielen Toten aus Verwandtschaft und Freundeskreis) und dem deprimierenden Bewusstsein, nun die größte selbstverschuldete politische, militärische und vor allem moralische Niederlage und Katastrophe in der Geschichte unseres Volkes zu erleben. Meine Eltern waren sich bewusst, jetzt die Folgen des von Deutschland ausgegangenen Krieges mit tragen zu müssen - wie auch immer.

Das Kriegsende war also für sie kein Anlass zu Fröhlichkeit und zum Feiern. Dafür war der Zusammenbruch Deutschlands zu tief und zu schmerzlich. Vor allem meinem Vater war bei aller dankbar empfundenen Erleichterung eher zum Verstummen, zum Nachdenken und sicher auch zur Selbstkritik zumute. Selbstkritik und Scham darüber, den wahren Kern der Ideologie des untergegangenen Regimes nicht rechtzeitig durchschaut zu haben.

Heute, nach 60 Jahren, ist der 8. Mai für uns immer noch kein Tag des fröhlichen Feierns. Zu unterschiedlich sind die ganz persönlichen Erfahrungen in Deutschland. Die einen kehrten heim - die anderen wurden heimatlos. Der eine wurde befreit - der andere musste in Gefangenschaft und Tod. Die einen empfanden dankbar das Ende der Bombennächte und der ständigen Angst - die anderen tiefen Schmerz über den katastrophalen Zusammenbruch ihres Vaterlandes. Der eine stand verbittert vor seinen zerrissenen Illusionen - dankbar der andere für den geschenkten neuen Anfang. Uns allen aber ist heute klar: Der 8. Mai 1945 war ein Tag der Befreiung. Er hat uns alle befreit vom menschenverachtenden System der nationalsozialistischen Gewaltherrschaft.

Edzard v. Wiarda

8 mei 1945

Herinneringen en persoonlijke gedachten

De vele herdenkingsbijeenkomsten ter gelegenheid van het einde van de verschrikkelijke oorlog in 1945 voeren mijn gedachten ook 60 jaar terug. Ik herinner mij die 8ste mei nog zeer goed. Wij woonden als vluchtelingen in een klein dorpje in de buurt van Leipzig. Zonder radio, kranten en telefoon, nagenoeg volledig geïsoleerd van berichten over de ontwikkelingen in Duitsland. We hadden er geen idee van waar nog werd gevochten, waar het Rode Leger zich bevond, en hoe het met onze regering was gesteld. Ons dorp was zonder gevechten door Amerikaanse troepen ingenomen. Een compagnie was met tanks in de buurt van ons dorp gelegerd, tot grote vreugde van ons kinderen, die dat alles wel zeer spannend vonden. De burgers hadden in deze meidagen een voorgevoel dat de vreselijke oorlog niet lang meer kon duren.

Plotseling was het zo ver. Tegen de middag vaardigden de Amerikanen een totaal uitgaansverbod uit over de Duitse bevolking met het bevel deuren en ramen gesloten te houden en de huizen in geen geval te verlaten. De reden werd ons al zeer snel duidelijk. Onder 'onze' Amerikaanse bezettingstroepen werd spontaan een feest aangericht, zoals wij nog nooit hadden beleefd. Duidelijk hun overwinningfeest. Aanvankelijk bleef men nog in het bivak buiten het dorp. Echter tegen de avond reden dronken soldaten met hun jeeps slingerend door het dorp, luidkeels joelend, in de lucht schietend of op vluchtend pluimvee. Wij stonden binnen op veilige afstand door de ramen naar deze vertoning te kijken. Dit uitbundige overwinningfeest duurde de hele nacht. Gelukkig waren er geen incidenten.

Zo weinig opzienbarend beleefde ik het einde van deze verschrikkelijke oorlog. Hoe waren echter onze gevoelens in deze dagen en vooral: hoe dachten mijn ouders hierover? Uit het dagboek van mijn vader, Christian Heinrich v.Wiarda, die zich nog in Amerikaanse gevangenschap bevond, alsook uit de vele gesprekken met mijn moeder, werd mij duidelijk: het einde van de oorlog gaf mijn ouders evenals de meeste Duitsers, aanvankelijk een gevoel van grote opluchting. De vreselijke gevechten, de afschuwelijke verwoestingen, de voortdurende angst waren voorbij. We hadden het overleefd en waren lichamelijk ongedeerd. Daarvoor waren we dankbaar. De opluchting werd echter steeds meer overschaduwd door een gevoel van

diepe droefheid (over de oneindige lijst van doden uit onze familie- en vriendenkring). Ook was er het deprimerende besef dat onze bevolking door eigen schuld een politieke, militaire en vooral morele nederlaag, een catastrofe in de geschiedenis van ons volk, moest ondergaan. Mijn ouders waren zich ervan bewust de gevolgen van deze door Duitsland begonnen oorlog onder ogen te moeten zien.

Het einde van de oorlog was voor hen dan ook geen aanleiding tot vrolijkheid of tot feestvieren. Daarvoor was de ineenstorting te diep en te pijnlijk. Mijn vader in het bijzonder was na het eerdere gevoel van opluchting na gaan denken en hij was beslist ook bezig met zelfkritiek. Zelfkritiek en schaamte, de kern van de ideologie van het regime dat ten onder was gegaan, niet op tijd te hebben doorzien.

Nu, 60 jaar nadien, is de 8ste mei nog steeds geen dag om vrolijk te vieren. De persoonlijke ervaringen in Duitsland zijn te verschillend. Sommigen keerden naar huis terug, anderen waren ontheemd. De ene werd bevrijd, de andere belandde in gevangenschap of vond de dood. De ene was dankbaar dat er een einde was gekomen aan de nachtenlange bombardementen en het voortdurende gevoel van angst, anderen voelden een diep verdriet om de rampzalige ineenstorting van hun vaderland. De ene was verbitterd over de verloren illusies, de andere was dankbaar dat er een nieuw begin kon worden gemaakt. Vandaag de dag is een ieder het erover eens: 8 mei 1945 was een dag van de bevrijding. We zijn allen bevrijd van de nationaal-socialistische tirannie, het systeem dat geen enkel respect toont voor de menselijke waarde.

Edzard v.Wiarda

Ausflüge nach Holland

Wir sind eine deutsche Bauern-Familie im südlichen Niedersachsen, nahe der holländischen Grenze. Unser Hof liegt in Esche, 5km entfernt von Neuenhaus.

Wir haben einen Milchviehbetrieb mit 50 Kühen. Alle weiblichen Kälber behalten wir und alle männlichen Kälber werden an Mastbetriebe verkauft. Weiter haben wir noch 20 Katzen, 1 Husky und 2 Quater-Horses (Cowboy Pferde).

Als unsere 4 Kinder noch klein waren, haben wir alle zusammen oft eine Radtour gemacht. Weil wir unsere Kühe jeden Morgen und jeden Abend selber melken, können wir nur zwischen dem Melken weg fahren. So sind wir hier in unserer Grafschaft Bentheim viele Runden mit dem Fahrrad gefahren. Die Kinder und wir haben immer gute, leicht laufende Fahrräder. Vor 20 Jahren gab es bei uns noch keine guten Kinderräder. So sind wir nach Holland gefahren, wo es diese schon immer gab, jetzt aber auch in Deutschland.

Schon bei der ersten Tour hatten wir die Route verloren und mussten an der Hauptstrasse weiterfahren.

Seit einigen Jahren, die Kinder sind älter geworden, haben sie immer weniger Lust uns auf unseren RadTouren zu begleiten. Früher konnten wir sie noch mit einer Pause bei der Pizzeria, im Eiskaffee oder vor allem zu McDonalds locken, aber das ist jetzt auch vorbei. Die Jüngste ist jetzt 15 Jahre alt, der Älteste 21.

Da wir in unserer Grafschaft fast alle Wege kennen, wollten wir gern etwas neues ausprobieren. So hatte ich mir eine kleine Karte von Holland gekauft mit kurz beschriebenen Routen. Aber schon bei der ersten Tour hatten wir die Route verloren und mussten an der Hauptstrasse weiterfahren. Inzwischen habe ich beim VVV in Holland die idealen Fahrradkarten gefunden. Das sind ANWB-Hefte von den Provinzen Twente, Salland-Vecht, Drente und Groningen. In jedem Heft werden etwa 20 Rundtouren beschrieben, mit Parkmöglichkeiten, Restaurants, und Sehenswürdigkeiten und mit guten Beschreibungen dazu und oft auch Fotos. Jede Route hat einen Namen und eine genaue km Angabe, die zwischen 20 und 50 km liegt. Die

Von links: mein Mann Gerhard, meine Schwägerin Anne und ich

meisten Touren sind beschildert, so dass man oft ohne Karte fahren kann, denn man kommt immer wieder am Ausgangspunkt an.

Jetzt holen wir nach der Morgenarbeit und einem guten Frühstück unseren VW Bus aus der Garage, laden unsere Fahrräder ein und fahren zu einem Routen-Start-Punkt. Abends zur Stallzeit sind wir dann wieder zu Hause. Den Tag über haben wir eine schöne Tour gemacht und wieder einen Teil von Holland kennen gelernt.

Die Routen führen über kleine, ruhige und abwechslungsreiche Landstraßen oder über asphaltierte/betonierte Radwege mitten durch Felder, Wiesen, Wälder oder Naturschutzgebiete. (Ich habe nie gewußt, daß Holland so viel Waldgebiete hat).

Manchmal nehmen wir auch Bekannte auf unseren Tages-Urlaub mit. Wenn jemand Lust hat, uns auf unseren Touren zu begleiten, so ist er/sie herzlich eingeladen!

Fietstochten in Nederland

Tot onze grote verrassing ontvingen wij een artikeltje, dat door de Duitse Frauke Scholten-Wiarda behalve in haar eigen taal ook in heel goed Nederlands is geschreven. Hiermee treedt Frauke in de voetsporen van haar grootvader, ons aller 'Onkel Siegfried', die ook wel in beide talen schreef.

Hallo!

Wij zijn een Duits boerengezin in het zuiden van Nieder-Sachsen. Onze boerderij ligt in Esche, 5 km van Neuenhaus. Wij hebben een melkveebedrijf met 50 koeien. We behouden alle vrouwelijke kalveren en alle mannelijke kalveren worden verkocht aan een mestbedrijf. Verder hebben we nog 20 katten, 1 husky en 2 Quarter-Horses (Cowboy-Paarden).

Toen onze 4 kinderen nog klein waren, hebben we vaak samen een fietstocht gemaakt. Omdat we onze koeien iedere morgen en iedere avond zelf melken, kunnen we alleen weggrijden tussen het melken. Zo hebben we hier in onze Grafschaft Bentheim vele ronden met de fiets gemaakt. Alle kinderen en wij hebben altijd goede, lichtlopende fietsen. Zo'n 20 jaar geleden waren er hier in Duitsland nog niet vele goede kinderfietsen verkrijgbaar, zo zijn we naar Holland gereden, waar er een grote keuzemogelijkheid van goede merkkinderfietsen was en is. Intussen is het aanbod van kinderfietsen in Duitsland verbeterd.

Sinds enkele jaren, de kinderen zijn ouder geworden, hebben ze steeds minder zin, ons op onze fietstochten te begeleiden. Eerst konden we ze nog lokken met een pauze bij de pizzeria, het ijscafé of vooral bij Mac Donalds, maar dat is nu ook gebeurd. De jongste is nu 15 jaar en de oudste wordt 21.

Omdat we hier in de Niedergrafschaft al vele wegen kennen en er ook niet vele interessante doelen lokken, willen we graag ergens anders fietsen. Voor het eerst had ik een kleine plattegrond van Holland gekocht met ingetekende, kort beschreven routes, maar meteen bij de eerste tocht waren we de route kwijt geraakt en zijn we aan de hoofdstraat verder gefietst. Daarna heb ik verder gezocht, en bij de VVV in Holland heb ik de voor ons ideale fietstourenkaarten gevonden. Het zijn ANWB-boekjes van verschillende Nederlandse provincies. Wij hebben een boekje van Twente, een van Salland-Vecht, een van Drente en een van Groningen. In ieder

boekje worden zo'n 20 rondroutes beschreven met een heel exacte plattegrond met aangegeven parkeermogelijkheden, met restaurants en met bezienswaardige bijzonderheden, die samen met de geschiedenis van het gebied goed beschreven worden of op foto's te zien zijn.

Iedere route heeft een bijpassende naam en een exacte km-opgaaft, er zijn routes van 20-50 km lengte. De meeste routes zijn bewegwijzerd. Dan kan men de plattegrond in de tas laten en de zeer betrouwbare bewegwijzering volgen. Een paar routes hebben alleen een route beschrijving, maar dat is ook heel exact en betrouwbaar. Men komt steeds weer automatisch bij het uitgangspunt aan.

Nu halen we na het ochtendwerk en een goed ontbijt ons busje uit de garage, doen onze fietsen erin en rijden naar een voor ons gunstig startpunt van één van de ANWB-routes. 's Avonds voor de stalarbeid zijn we dan weer thuis. Overdag hebben we een mooie tocht gehad via onbekende wegen, veel gezien en weer kennis gemaakt met een deel van Holland.

Deze wegbeschrijvingen leiden bijna nooit langs drukke straten, maar vaak langs kleine, rustige, afwisselingsrijke gewone wegen of langs geasfalteerde of gebetonnerde fietswegen midden door akkers en weilanden, bossen of natuurgebieden. Zo had ik b.v. vroeger niet geweten, dat er in Holland zoveel bosgebieden zijn.

Soms nemen we kennissen mee, dan komen nog 2 fietsen op de achterdrager.

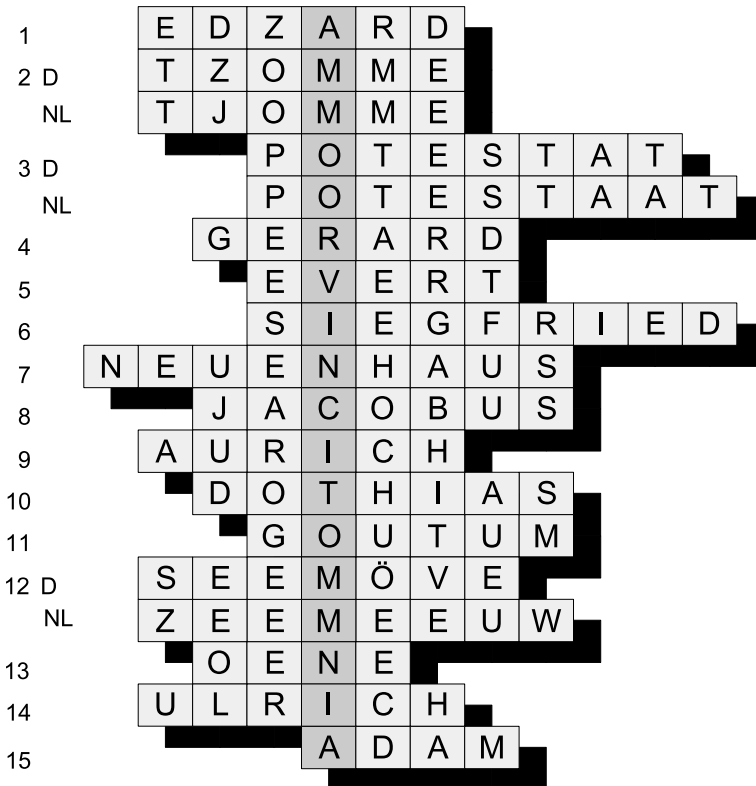
Zo'n fietstocht tussen het melken is voor ons als een kleine vakantie en wij leren het landschap en de architectuur van ons buurland Holland een beetje kennen.

Wanneer iemand er eens zin in heeft, ons te begeleiden, dan is hij of zij hartelijk uitgenodigd.

van Frauke Scholten, 2/38

Oplossing puzzel / Lösung des Puzzles

De juiste antwoorden zijn / Die richtigen Antworten sind sind

In de grijze kolom leest u nu de woorden *amor vincit omnia* (liefde overwint alles), een spreuk die vaak onder het familiewapen werd geschreven, vooral in tak 4-5 en 6.

Als prijswinnaars zijn Jan en Hanna de Vries -Wiarda (6/44) uit de bus gekomen. Zij vertelden dat het geen gemakkelijke puzzel was. Het kostte heel wat uurtjes om alle antwoorden te vinden. Maar door het raadplegen van het Wiarda-boek en de eerder verschenen Wiarda-Medelingen lukte het uiteindelijk toch. Tijdens de familiedag overhandigde Siurt von Wiarda hen namens de redactie het ganzenbord *Reis door Friesland* samen met een Irischeque als prijs.

In dem grau gekennzeichneten senkrechten Feld lesen Sie nun diese Worte: *amor vincit omnia* (Liebe überwindet alles). Diese Worte wurden oft unter das Familienwappen geschrieben, besonders in den Sippen 4-5 und 6.

Der Preis war für Jan und Hanna de Vries-Wiarda (6/44). Sie erzählten, es war nicht leicht, alle Wörter zu finden. Es kostete viele Stunden. Aber mit Hilfe des Wiarda-Buches und vielen Wiarda-Nachrichten ist es doch gelungen. Während des Familientages konnte Siurt von Wiarda ihnen in Namen der Redaktion ein kleinen Preis, das Gänsepiel *Reise durch Friesland* und einen Gutschein überreichen.

Nieuwe puzzel

Uit de tekst van dit boekje blijkt, dat ook een Wiarda wel eens een foutje maakt bij het geven van historische informatie. Welk foutje wordt hier bedoeld?

Oplossing voor 1 februari 2006 sturen aan:

Ali Wiarda, De Geep 4, 8754 BJ Makkum

Onder de juiste inzendingen wordt een prijsje verloot.

Neues Rätsel

Aus dem Text dieses Büchleins zeigt sich, dass auch ein Wiarda mal einen Fehler macht bei dem Geben von geschichtlicher Information. Welcher Fehler ist hier gemeint?

Auflösung vor dem 1. Februar 2006 schicken an:

Ali Wiarda, De Geep 4, 8754 BJ Makkum, Niederlande

Unter den richtigen Einsendungen wird wieder ein kleiner Preis verlost.

Warum heiße ich Schulze Böing?

Manch einer aus dem Familienverband Wiarda wird sich die Frage gestellt haben, wie es kommt, dass der Sippenälteste der Sippe 3 einen anderen Familiennamen führt. Hier will ich berichten, wie es dazu gekommen ist.

Mein Vater, Dothias Wiarda (geboren 1896) war aktiver Marine Offizier und immer sehr an der Familiengeschichte interessiert. Er hat schon vor dem 2. Weltkrieg Verbindung zu Mitgliedern der holländischen Familienzweige gehalten. (Zum Beispiel zu Prof. Jan Wiarda, Groningen) Ein Versuch, 1928/29 während einer Auslandsreise mit dem Kreuzer Berlin nach Indonesien, auch dort mit einem ihm namentlich bekannten Wiarda Verbindung aufzunehmen, ist zu seinem Bedauern nicht gelungen.

Wie üblich, sind wir bei den alle 2 Jahre erfolgten Stellenwechsel meines Vaters regelmäßig umgezogen, womit neben dem Wohnwechsel immer ein Schulwechsel verbunden war. Eingeschult wurde ich in Emden, meine letzten 2 Schuljahre waren in Königsberg (Ostpreussen).

1940 wurde mein Vater Festungskommandant in Pillau. Da es dort kein humanistisches Gymnasium gab, bin ich von dort täglich nach Königsberg gefahren, 50 km hin und 50 km zurück. Mein Vater ist am 1. Februar 1945 als Seekommandant von Molde in Norwegen an einer Lungenentzündung verstorben.

Am 1. Juni 1942 bin ich als Offiziers-Anwärter zur Marine eingezogen worden. Nach der Grundausbildung war ich als Seekadett auf dem Zerstörer Z 24, mit dem in den ersten Januar-Tagen 1943 das Schlachtschiff Scharnhorst nach Norwegen begleitet wurde. Aber bereits im März wurden die Zerstörer wieder nach Deutschland zurück verlegt.

Anfang Mai 1945 kamen wir nach Flensburg zur Bewachung wichtiger Stellen. Die Engländer, die dann von Dänemark einrückten, haben uns als German-Military-Police übernommen, so dass ich bis zur Entlassung im August 1945 mich frei in Flensburg bewegen konnte.

Zur Entlassung vom Militär brauchte man eine Adresse in Westdeutschland. (Meine Heimat-Adresse war ja Pillau/ Ostpreussen) Mein einziger mir bekannter Verwandter war ein Vetter meiner Mutter, der Amtsgerichtsrat Schulze Böing in Kamen.

Da ich keinen Beruf in einer Verwaltung oder im Büro wollte, habe ich sofort eine landwirtschaftliche Ausbildung angefangen. 1949/50 war ich auf der Höheren Landbauschule und 1954 Landwirtschaftmeister.

Mein Onkel war Eigentümer von 2 landwirtschaftlichen Betrieben, die aber beide seit über 50 Jahren verpachtet waren. Schulze Böings einziger Sohn, mein Bruder und meine Vettern hatten den Weltkrieg nicht überlebt. Und so wurde ich mit 25 Jahren adoptiert und bekam einen neuen Familiennamen. Mein Adoptiv-Vater war sehr traditionsbewußt und seine Familiengeschichte ist sehr lang und war ihm wichtig. (Auch der Gründer der Boeing Flugzeugwerke in Seattle hat seine Ahnen im Hause Böing in Deutschland). Die Urkunden in meinem Hofarchiv sind teilweise über 300 Jahre alt. Außerdem sprachen steuerliche Gründe bei der doch recht weitläufigen Verwandtschaft für eine Adoption.

Von über 70 Bombentrümmern in Hofnähe waren 1953 die 35 größten noch nicht wieder verfüllt.

1953 haben Liselotte und ich geheiratet und als Pächter die Landwirtschaft in Kamen wieder aufgenommen. Die Betriebsgebäude waren 1944 teilweise abgebrannt. Von über 70 Bombentrümmern in Hofnähe waren 1953 die 35 größten noch nicht wieder verfüllt. Eine Bombe im Wohnhaus hatte nur geringen Schaden angerichtet. Nur durch die große Hilfe von Liselottes Eltern war uns ein Anfang möglich. Es waren ja keine Maschinen, Inventar oder Vieh vorhanden! Mit sehr viel Arbeit und auch durch die politischen und wirtschaftlichen Verhältnisse konnten wir uns eine gute Existenz aufbauen.

Wir haben das Glück, daß wir in unserem Sohn Dothias einen sehr guten Nachfolger gefunden haben, und wir denken, daß unser Entschluß hier eine Tradition wieder aufzunehmen auch in einer schwierigen Zukunft erfolgreich sein wird.

Gerhard Schulze Böing (3/01)

Hoe komt het dat ik Schulze Böing heet?

Menigeen uit onze familievereniging Wiarda zal zich hebben afgevraagd, hoe het komt dat de takoudste van Tak 3 een andere naam heeft. Ik zal u uitleggen hoe dat is gekomen.

Mijn vader, Dothias Wiarda (geboren in 1896) was actief marine officier en hij had zeer veel belangstelling voor de familiegeschiedenis. Hij heeft zelfs vóór de tweede wereldoorlog contacten onderhouden met de leden van de Hollandse takken van de familie. (Bijvoorbeeld met Prof. Jan Wiarda uit Groningen). Een poging om tijdens een buitenlandse reis in 1928/29 met de kruiser Berlin naar Indonesië met iemand met de naam Wiarda in contact te komen, is tot zijn spijt niet gelukt.

Zoals destijds gebruikelijk was, zijn wij iedere twee jaar i.v.m. de overplaatsing van mijn vader, verhuisd. Zo kwam ik ook steeds op een andere school terecht. Ik ben in Emden begonnen en de twee laatste schooljaren waren in Königsberg (Oost Pruisen).

In 1940 werd mijn vader vestingscommandant in Pillau. Aangezien daar geen gymnasium met Grieks en Latijn was, ben ik van daaruit iedere dag naar Königsberg gereisd, 50 km heen en 50 km terug. Mijn vader is op 1 februari 1945 als zeecommandant van Molde in Noorwegen ten gevolge van longontsteking overleden.

Zoals destijds gebruikelijk was, zijn wij iedere twee jaar i.v.m. de overplaatsing van mijn vader, verhuisd.

Op 1 juni 1942 ben ik als aspirant officier bij de marine gekomen. Na de basisopleiding was ik als adelborst op de torpedobootjager Z 24, waarmee in de eerste januaridagen van 1943 het slagschip Scharnhorst naar Noorwegen begeleid werd. Maar al in maart werden de torpedobootjagers weer naar Duitsland verplaatst. Begin mei 1945 kwamen wij naar Flensburg om belangrijke plaatsen te bewaken. De Engelsen, die toen vanuit Denemarken binnentrokken, hebben ons als Duits-Militaire-Politie overgenomen, zodat ik mij tot mijn ontslag in 1945 vrij kon bewegen.

Om uit de militaire dienst ontslagen te worden had men een adres nodig in West-Duitsland. (Mijn adres was immers Pillau/Oost Pruisen.) Het enige

familieid die ik kende, was een neef van mijn moeder, de Kantonrechter Schulze Böing in Kamen.

Aangezien ik niet geïnteresseerd was in een bestuurlijke functie of kantoorbaan, ben ik direct aan een landbouwstudie begonnen. In 1949/50 zat ik op de hogere landbouwschool en in 1954 behaalde ik het diploma landbouwkunde.

Mijn oom was eigenaar van twee landbouwbedrijven, die echter allebei al meer dan 50 jaren verpacht waren. De enige zoon van Schulze Böing, alsmede mijn broer en mijn neven hadden de wereldoorlog niet overleefd. En zo werd ik op mijn 25ste geadopteerd en kreeg een nieuwe familienaam.

Mijn adoptievader was zeer gehecht aan traditie en zijn familiegeschiedenis is lang en was heel belangrijk voor hem. (Ook de voorouders van de grondleggers van de Boeing Vliegmachine fabrieken in Seattle komen oorspronkelijk uit het huis Böing in Duitsland). De documenten in het archief van mijn hofstede zijn ten dele meer dan 300 jaar oud. Bovendien waren er fiscale redenen om als verre bloedverwant voor een adoptie in aanmerking te komen.

In 1953 zijn Liselotte en ik getrouwd en ben ik als pachter op het landbouwbedrijf in Kamen begonnen. De bedrijfsgebouwen waren in 1944 gedeeltelijk afgebrand. Van de 70 bommenkraters in de buurt van de boerderij waren de 35 grootste nog niet dichtgemaakt. Een bom die op het woonhuis terecht was gekomen had slechts weinig schade berokkend. Dank zij de enorme hulp van Liselottes ouders konden we beginnen. We hadden immers geen machines, inventaris of vee. Met hard werken en ook door de politieke en economische omstandigheden konden wij een goed bestaan opbouwen.

Wij hebben het geluk, dat wij in onze zoon Dothias een goede opvolger hebben gevonden en wij geloven dat onze beslissing de traditie te continueren, ook in een moeilijke toekomst, succesvol zal zijn.

Gerhard Schulze Böing (3/01)

Familiedag 2005

Op zaterdag 21 mei 2005 is er in het kader van het 8e lustrum van de familievereniging Wiarda een familiedag georganiseerd in Dokkum. Alle feestelijkheden waren op één dag geregeld, zodat overnachten niet echt noodzakelijk was. Voor de vrijdagavond en de zondag was er een alternatief programma georganiseerd.

Dokkum is een mooi oud stadje met een gracht eromheen, oude gerestaureerde herenhuizen en gebouwen. Alle faciliteiten die we nodig hadden bevonden zich dicht bij elkaar. De bijeenkomst vond plaats in De IJsherberg, een locatie met een grote ontvangstserrre, restaurant, theater en vergaderzalen, terwijl ervoor aanlegplaatsen waren voor boten. Achter De IJsherberg bevond zich de camping en aan de zijkant was een groot parkeerterrein. Hotelaccommodatie was op loopafstand.

De IJsherberg

Vrijdagavond kwamen al veel familieleden naar De IJsherberg om elkaar te begroeten of kennis te maken. Het restaurant was vol en er moest worden overgewerkt. Zaterdag was er van 10 tot 11 uur ontvangst met koffie en

Terp/Warft Hegebeintum

oranjekoek in de serre, waarna om 11 uur de familievergadering begon. Deze duurde tot ca. 12.45 uur. Daarna was er een heerlijke uitgebreide lunch in de serre. Om 14.30 uur werd gestart met het middagprogramma. De familie was in twee groepen verdeeld, te weten de Nederlanders met de Engels sprekkenden en de Duitse deelnemers.

De eerste groep reed per auto naar Hegebeintum, om daar de hoogste terp van Friesland met daarop het 12e eeuwse kerkje te bezichtigen. De Duitse groep maakte eerst een stadswandeling met een gids van de VVV door Dokkum. Na deze rondleiding/bezoek werden de excursies gewisseld.

Hierna was men vrij tot 18.30 uur, om daarna in konvooi naar Oostmahorn te rijden, waar we op de partyboot Silverwind een *sunset-dinner-barbecue cruise* op het Lauwersmeer hadden. Het nationaal park Lauwersmeer is een beschermd natuurgebied. Het weer was schitterend en de zonsondergang was geweldig om te zien. Om 22.30 uur waren we weer terug in Dokkum.

Voor de ‘achterblijvers’ was er voor zondag een uitstapje georganiseerd met de boot naar Schiermonnikoog en een fietstocht op het eiland. Ruim 40 deelnemers gingen mee, al ging niet iedereen fietsen. Het was mooi weer, maar er stond veel wind. In kleine groepen werd over het eiland gezworven met de fiets, waarna we aan het eind van de middag weer naar het vasteland vertrokken. Bij de boot werd hartelijk afscheid genomen, want velen moesten nog uren rijden om thuis te komen.

Samenvattend was het een zeer geslaagde familiebijeenkomst met ruim 80 familieleden over twee dagen. Ze kwamen uit Duitsland (39), Australië (2), Verenigde Staten (3), Nieuw Zeeland (1), Engeland (4) en Nederland (34).

Tijd voor een gezellig praatje / Zeit für einen gemütlichen Plausch

Familiëntag 2005

Am Samstag, dem 21. Mai 2005, ist im Rahmen des 8. Lustrums (Zeitraum von 5 Jahren) des Familienverbandes Wiarda ein Familiëntag in Dokkum veranstaltet worden. Alle Festlichkeiten waren auf einen Tag gesetzt, sodaß übernachten nicht unbedingt nötig war. Für Freitagabend und Sonntag war ein alternatives Programm aufgestellt.

Dokkum ist ein schönes altes Städtchen, umgeben von einer Gracht, alte restaurierte Herrenhäuser und Gebäude. Alle Einrichtungen, die wir nötig hatten, befanden sich dicht beieinander. Die Zusammenkunft fand in De IJsherberg statt, ein Gebäude mit einer großen Empfangshalle, Restaurant, Theater und Versammlungsräumen, während davor Anlegeplätze für Boote waren. Hinter der IJsherberg befand sich der Campingplatz, und seitlich war ein großer Parkplatz. Hotelunterkünfte waren zu Fuß erreichbar.

Freitagabend kamen schon viele Familienmitglieder zur IJsherberg, um sich zu begrüßen oder sich kennenzulernen. Das Restaurant war voll, und es mußte länger gearbeitet werden. Samstag war von 10 bis 11 Uhr Empfang

In de kerk / In der Kirche

mit Kaffee und Oranje-Kuchen in der Halle. Anschließend begann um 11 Uhr die Familienversammlung. Sie dauerte bis ca. 12.45 Uhr. Danach gab es in der Halle ein köstliches umfangreiches Mittagessen. Um 14.30 Uhr fing das Nachmittagsprogramm an. Die Familie wurde in 2 Gruppen aufgeteilt, das heißt, die Niederländer mit den englisch Sprechenden und die deutschen Teilnehmer.

Die erste Gruppe fuhr mit Autos nach Hegebeintum, um da die höchste Warft von Friesland mit der kleinen Kirche aus dem 12. Jahrhundert

Rondleiding Dokkum door gids / Stadwanderung Dokkum met Führung

darauf zu besichtigen. Die deutsche Gruppe machte erst eine Stadtwanderung mit einem Führer des VVV durch Dokkum. Nach dieser Rundführung / diesem Besuch wurden die Ausflüge gewechselt.

Hiernach hatte man frei bis 18.30 Uhr, um dann im Konvoi nach Oostmahorn zu fahren, wo wir auf dem Partyboot Silverwind eine *sunset-dinner-barbecue cruise* auf dem Lauwersmeer hatten. Der Nationalpark Lauwersmeer ist ein geschütztes Naturgebiet. Das Wetter war hervorragend, und der Sonnenuntergang war prächtig anzusehen. Um 22.30 Uhr waren wir wieder in Dokkum.

Für die 'Zurückgebliebenen' war für Sonntag ein Ausflug organisiert mit der Fähre nach Schiermonnikoog und eine Radtour auf der Insel. Etwa 40 Teilnehmer gingen mit, jedoch fuhr nicht jeder Fahrrad. Es war schönes Wetter, aber es gab viel Wind. In kleinen Gruppen ging es mit dem Fahrrad über die Insel, anschließend kehrten wir am Ende des Nachmittags wieder zum Festland zurück. Auf der Fähre wurde herzlich Abschied genommen, denn viele mußten noch Stunden fahren, um nach Hause zu kommen.

Zusammenfassend war es eine sehr gelungene Familienzusammenkunft mit etwa 80 Familienmitgliedern an zwei Tagen. Sie kamen aus Deutschland(39), Australien(2), den Vereinigten Staaten(3), Neu Seeland(1), England(4) und den Niederlanden(34).

Jan Johannes Wiarda (6/37)

Wussten Sie...

- ... dass auf der Rückfahrt von Schiermonnikoog auf der Fähre jemand hinter der Kasse einen unserer Teilnehmer fragte, was das Namensschildchen bedeute?
- ... dass er darauf antwortete, dass es eine Familienzusammenkunft gab
- ... dass der Kassierer daraufhin sagte: ‘Was für ein Zufall! Heutemorgen waren auch Leute an Bord mit so einem Namensschildchen, aber die sprachen Englisch.’
- ... dass die Antwort war: ‘Das stimmt. Die gehören auch zu unserer Familie. Sie kommen u.a. aus Amerika, Australien, England, Deutschland und Neuseeland, aber ursprünglich kommen sie alle aus Friesland.’
- ... dass der Kassierer daraufhin fragte: ‘Wann sind sie aus den Niederlanden weggegangen?’
- ... dass dann gesagt wurde: ‘Ich glaube um 1300.’
- ... dass dann keine weitere Reaktion mehr kam.

Wist u...

- ... dat op de terugtocht van Schiermonnikoog op de boot door iemand achter de kassa aan een van onze deelnemers werd gevraagd wat dat naamschildje betekende?
- ... dat hij daarop antwoordde dat er een familiereünie was
- ... dat de kassier toen zei: ‘Wat toevallig, vanochtend waren er ook mensen aan boord met net zo'n naamschildje, maar die spraken Engels.’
- ... dat het antwoord was: ‘Dat klopt, die horen ook bij onze familie. Ze komen o.a. uit Amerika, Australië, Engeland, Duitsland en Nieuw Zeeland, maar oorspronkelijk komen ze allemaal uit Friesland.’
- ... dat de kassier daarop vroeg: ‘Wanneer zijn ze uit Nederland weggegaan?’
- ... dat er toen werd gezegd ‘Ik geloof in 1300’.
- ... dat daar verder geen reactie meer op kwam.

Protokoll der Familienversammlung

...anlässlich des Familientages in Dokkum am 21.5.2005

Begrüßung durch den 1. Vorsitzenden Sybren Wiarda

Sybren startete seine Rede in friesischer Sprache und fuhr dann in englisch fort. Da mehrere Teilnehmer aus Ländern außerhalb von Europa da waren, führte Sybren weiter in englisch durch das Programm.

Namentlich begrüßte er: Howard Wiarda (6/60) mit seiner Frau Ieda Wiarda-Siquera aus USA, Tom Wiarda 6/86 aus USA, Margaret + Ken Burton (2/47) aus England, Wendy + Richard Smallwood aus Australien (1/21a) und Felicity + David Forster (1/30) aus England. Sybren erinnerte daran, daß Siegfried Wiarda und Edzard v. Wiarda 1965 die Holländer und die Deutschen zusammen gebracht haben.

Verabschiedung von Edzard v. Wiarda als 1. Vorsitzender.

Sybren bedankte sich für die lange Tätigkeit von Edzard und überreichte ihm eine Bonifatius Gedenkmünze, die Dokkum anlässlich des 1250.Todestages von Bonifatius heraus gebracht hat. Die Sippenältesten erhielten dann ebenfalls eine solche Münze.

Fragen zum Protokoll des Familientages in Aurich gab es nicht.

Finanzbestand in Holland: 1.447,48 Euro, in Deutschland 492 Euro.

Berichte aus den Sippen

Sippe 1: Hildegard Kiene (1.02) starb im September 2004 mit 104 Jahren.

Sippe 2: Georg (2/03) erzählt, daß 30 Wiardas in und aus Hamburg im Januar ein Familien-Treffen veranstaltet hätten.

Genealogie

Remmo berichtet, daß Adressenänderungen ihn spät oder gar nicht erreichen.

Sehr viel Zeit verbringt er mit der Übertragung alter handschriftlicher Aufzeichnungen in den Computer

Wiarda Nachrichten

Kunna Stobbe scheidet aus dem Redaktionsteam aus und Edzard v. Wiarda tritt für sie ein. Ali berichtet, daß genügend Berichte für die nächsten Nachrichten vorliegen. Es wurde der Vorschlag gemacht, die Wiarda

Nachrichten recht bald auf unserer Homepage zu veröffentlichen. Gerd-Ulrich Schulze Böing (3/05) wird uns dabei helfen.

Dank an Hermann Wiarda (2/15)

Hermann hat seine über viele Jahre dauernde Mitarbeit bei den Wiarda Nachrichten eingestellt. Sybren bedankte sich im Namen aller und Hermann antwortete ihm Holländisch. Für die Übersetzungen von Holländisch ins Deutsche stellt sich Frauke Scholten (2/38) zur Verfügung.

Dank an Ali Wiarda (6/43)

Ali stellt Ihre Tätigkeit als holländische Sekretärin ein und Sybren dankte ihr für die viele Arbeit, die Ali immer auf sich genommen hat. Wir werden sie vermissen. Neue Sekretärin wird Ariette van Vliet-Wiarda (4-5/14)

Diverses

Felicity Forster aus Australien berichtete, daß sie über die Blumenwelt, die ihr Großvater erforscht und gemalt hat, ein Buch heraus geben wird, das dann von uns geordert werden kann.

Sybren en Edzard Wiarda

Hanna en Jan de Vries

Dokkumer/Dokummer
Brunoon

Hermann Wiarda

Ariëtte van Vliet-Wiarda

Ali Kok-Wiarda

Notulen van de ledenvergadering

...gehouden tijdens de familiedag in Dokkum op 21 mei 2005

Opening

De voorzitter, Sybren Wiarda, opent de vergadering in het Fries, de taal die onze voorouders spraken. Hij heet alle aanwezigen van harte welkom. Met name Wendy en Richard Smallwood (1/21a) uit Australië, Felicity Maton-Forster en David Foster (1/30), Margaret en Ken Burton (2/47) uit Engeland, Philipp Schulze Boing (3/04a) uit Nieuw-Zeeland, Howard John en Iêda Wiarda (6/60) en Thomas John Wiarda (6/86) uit Amerika. Vanwege hun aanwezigheid wordt de voertaal tijdens de vergadering zoveel mogelijk Engels.

Vervolgens memoreert de voorzitter het ontstaan van de familievereniging, dit weekend precies 40 jaar geleden. Een onvergetelijk gebeuren, zeker voor de oprichters die er lang naar hadden uitgekeken en er hard voor hadden gewerkt. De huidige Wiarda's zijn hen hiervoor veel dank verschuldigd.

Toevoegingen aan de agenda

Er zijn twee punten: Brunoos en binnengekomen berichten. Dit laatste wordt gelijk afgehandeld.

Er zijn schriftelijke afmeldingen van Boukje Steenbruggen-Wiarda (4-5/23), Annigje van Niel-Wiarda (6/51) en Sjoerd Wiarda (7/21), die ons allen een fijne dag toewensen. Sjoerd meldt tevens dat het 'vaandel' en het ontwerp van de Wiarda-vlag zijn teruggevonden. Bij een volgende bijeenkomst hoopt hij deze mee te brengen.

Afscheid Edzard von Wiarda als voorzitter

Sybren memoreert het voorzitterschap van Edzard (1/22). De duidelijkheid die hij in zijn werk steeds weer betrachtte, en de charmante manier waarop hij dat deed, werd door iedereen gewaardeerd. Sybren bedankt hem en overhandigt een fles wijn en een Brunoos, de herdenkingsmunt van Dokkum. De munt is in 2004 geslagen ter gelegenheid van het feit dat Bonifacius er 1250 jaar geleden werd vermoord

Vervolgens bedankt Edzard voor de warme woorden van waardering. De beide secretarissen, de takoudsten en ik vormden een goed team, aldus Edzard.

Brunoon

Rob Wiarda (7/32) heeft ook een Brunoon voor de huidige voorzitter, alle takoudsten en takvertegenwoordigers. Hij onderstreept hiermee het belang van hun, vaak tijdrovende, werk.

Notulen van de ledenvergadering in Aurich

Er zijn geen vragen, op- en aanmerkingen. Ze worden met dank aan Siurt goedgekeurd.

Financiën

Het saldo op de Duitse rekening is 492,00 euro, op de Nederlandse rekeningen 1447,48 euro exclusief de voor de familiedag ontvangen bijdragen.

Berichten uit de takken

Tak 1: Het oudste familielid, Hilde Kiene (1/2) is in 2003 op de leeftijd van 104 jaar overleden. Zij heeft financieel veel bijgedragen aan de verschijning van het boek Wiarda 1369-1969 en aan de totstandkoming van het monument in Goutum.

Tak 2: De jaarlijkse meeting van deze tak is onlangs weer in Hamburg gehouden. Er waren 30-40 deelnemers.

Willem Wiarda (7/14) vertelt dat hij op doorreis naar Dokkum bij het monument ging kijken en daar veel verwanten trof. Het monument zag er goed uit. De voorzitter is blij met deze opmerking, want Tido Wiarda (4-5/20), die het monument ontwierp, heeft veel moeite gedaan om de gemeente Leeuwarden de gemaakte afspraken voor het onderhoud te doen nakomen.

Genealogie

Remmo vraagt nogmaals om alle wijzigingen, ook een adreswijziging of wijziging van e-mailadres, via de takoudsten aan hem door te geven.

Zijn vrouw Marianne en hij zijn begonnen de tekst van een aantal oude documenten over te typen om die voor het nageslacht te bewaren. De kwaliteit van de handgeschreven stukken gaat in de loop van de jaren achteruit en ze worden langzamerhand onleesbaar. Remmo roept de aanwezigen op, hun familiegeschiedenis op papier te zetten.

Wiarda-Mededelingen

Kunna Stobbe (1/07) verlaat het redactieteam en Edzard von Wiarda volgt haar op.

Er wordt iemand gezocht die de Nederlandse artikelen in het Duits kan vertalen. Frauke Scholten (2/38) biedt spontaan aan om dit voortaan te doen. Hanna en Jan de Vries (6/44) ontvangen uit handen van Siurt een prijs voor de beste oplossing van het raadsel uit het vorige blad.

Het Wiarda-News is volgens de aanwezige Engelsprekenden okay.

Afscheid Hermann Wiarda als medewerker

Aan de lange periode waarin Hermann (2/15) op een voortreffelijke manier voor de uitgave van het familieblad zorgde en Nederlandse stukken in het Duits vertaalde, is een einde gekomen. De voorzitter bedankt hem voor zijn geweldige inzet. Dit dankwoord gaat vergezeld van een fles wijn en de Dokkumer Brunoon.

Daarna bedankt Hermann voor alle woorden van waardering.

Afscheid en verkiezing secretaris/penningmeester NL

Na ongeveer 7 jaar stopt Ali met haar werk in deze functie. Sybren bedankt haar voor haar inzet, de accuratesse en het plezier waarmee zij dit werk deed. Hij overhandigt haar een bos bloemen en de Dokkumer Brunoon. Als opvolger wordt bij acclamatie Ariëtte van Vliet-Wiarda (4-5/14) gekozen.

Volgende familiedag

Zal traditiegetrouw in Duitsland zijn. Omdat er nu weinig jongeren aanwezig zijn wordt er gevraagd voortaan meer programmapunten op deze leeftijdscategorie af te stemmen. Ideeën zijn zeer welkom.

Rondvraag

Felicity Forster: Haar overgrootvader, Adam Forster, heeft in Australië een groot aantal aquarellen gemaakt van de daar voorkomende bloemen en vlinders. Zij wil over hem en de door hem geschilderde natuur iets schrijven. Het resultaat zal volgend jaar naar de familievereniging worden opgestuurd.

Verder is er van verscheidene aanwezigen vraag naar afbeeldingen van de Wiarda-State en naar de bekende dassen, die inmiddels helemaal zijn uitverkocht.

Sluiting

Jan Wiarda (6/37) heeft de afbeelding van de potestaten Haring Harinxma en Sjoerd Wiarda gekopieerd. Per aanwezig gezin is er één kopie beschikbaar. Sybren sluit de vergadering.

Wussten Sie...

... dass Howard Wiarda (6/60) aus USA schon vor dem Familientag mal in Deutschland war? Howard ist Professor an der University of Georgia, am department of international affairs, speziell mit der Friedenspolitik beschäftigt.

Die Evangelische Akademie in Loccum (50 km von Hannover entfernt) veranstaltete vom 4.-6.6.04 eine Vortrags- und Diskussionsrunde zu dem Thema 'Der Stärkste ist am mächtigsten allein - die USA als Weltmacht'. Wenn man in's Internet geht, erfährt man, daß Howard Berater mehrerer Präsidenten in den USA war und sehr viele Bücher geschrieben hat.

Ich überraschte ihn mit meinem Besuch nach seinem Vortrag und er war sprachlos, daß ein Wiarda ihn ansprach. Mit ihm und seiner Frau hatte ich dann eine sehr nette Unterhaltung und er erzählte von anderen Wiardas in den USA, die ihn schon mit ihren Besuchen überrascht hatten, und er würde sich freuen, wenn Wiardas aus Europa ihn besuchen würden.

e-Mail: wiarda@uga.edu
Siurt v. Wiarda (1/08)

Wist u...

... dat Howard Wiarda (6/60) uit de USA al eens vóór de familiedag in Duitsland was?

Howard is als professor verbonden aan de Universiteit van Georgia, op de afdeling 'international affairs', die zich bezighoudt met de vredespolitiek. De Evangelische Academie in Loccum (op 50 km afstand van Hannover) organiseerde van 4 t/m 6 juni 2004 een serie lezingen en discussies over het thema 'de sterkste is het machtigst alleen - de USA als wereldmacht'. Wanneer men het internet raadpleegt, komt men te weten dat Howard adviseur was van verscheidene Amerikaanse presidenten en dat hij ook zeer veel boeken heeft geschreven.

Ik verraste hem met mijn bezoek aan zijn voordracht, en hij was sprakeloos dat een Wiarda hem aansprak. Daarna heb ik mij op een prettige manier met hem en zijn vrouw onderhouden, waarbij hij vertelde, dat andere Wiarda's in de USA hem reeds met een bezoekje hadden verrast en dat hij verheugd zou zijn als Wiarda's uit Europa hem zouden komen bezoeken.

E-mail: wiarda@uga.edu